

Arrest

nr. 148 272 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende samen met haar meerderjarige zoon in de periode oktober 2010 – november 2014 zeven opeenvolgende aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 november 2014 dient de verzoekster een elfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) verklaart deze elfde aanvraag onontvankelijk bij beslissing van 12 december 2014.

Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 31 december 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.11.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*I(...), N(...)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.12.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht *“zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991”* en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007).

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 10.12.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.” (eigen onderlijning)

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt:

“Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 18.08.2014 en de medische stukken dd. 19.08.2014, 01.08.2014 en 19.05.2014 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De bekommernis om haar zoon en de daarmee gepaard gaande angsten en onzekerheden zijn te beschouwen als een normale reactie die niet met medische medicatie moet worden aangepakt. De diverse manifestaties van artrose zijn eigen aan de leeftijd en het gebruik van pijnstillers hiervoor is niet essentieel noch helend. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel enkel geoordeeld heeft omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene, zonder dat nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Dat uit de medische stukken blijkt dat verzoekster medicijnen dient in te nemen. De stelling van de arts-adviseur dat deze medicatie niet nodig is, wordt dan ook niet aanvaard.

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken komt dan ook tot tegenstrijdige conclusies met de behandelend geneesheer van verzoekster. De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook bijkomend advies moeten aanvragen van een deskundige, doch, door dit niet te doen, staat het vast dat er een schending is van artikel 4 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest ten onrechte het voorwerp van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt tot een ziekte die actueel een reëel risico zou moeten inhouden op het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Dat dit uiteraard manifest strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht "zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991" wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar haar juridische grondslag, dit is artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en bevat zij tevens een feitelijke motivering die er in bestaat dat kennelijk niet blijkt dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 10 december 2014 uitbracht en waaruit blijkt dat deze ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de in de voorgelegde medische attesten beschreven aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormeld artikel 9ter. Ook het genoemde advies zelf bevat een motivering in rechte zowel als in feite, waarbij concreet ingegaan wordt op de medische problematiek en de medische attesten die werden voorgelegd door de verzoekster. Het advies van 10 december 2014 werd aan de verzoekster ter kennis gebracht samen met de thans bestreden beslissing. De motieven van dit advies maken dan ook integraal deel uit van de thans bestreden beslissing.

Waar de verzoekster stelt dat enkel werd geoordeeld omtrent de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit zonder dat werd nagegaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, mist haar betoog feitelijke grondslag.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 december 2014 bevat immers de volgende redengeving, die overigens door de verzoekster wordt geciteerd in het verzoekschrift:

"Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 18.08.2014 en de medische stukken dd. 19.08.2014, 01.08.2014 en 19.05.2014 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De bekommernis om haar zoon en de daarmee gepaard gaande angsten en onzekerheden zijn te beschouwen als een normale reactie die niet met medische medicatie moet worden aangepakt. De diverse manifestaties van artrose zijn eigen aan de leeftijd en het gebruik van pijnstillers hiervoor is niet essentieel noch helend. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."

Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer beide risico's, vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzocht en heeft hij zowel ten aanzien van het risico voor het leven of de fysieke integriteit als ten aanzien van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling gemotiveerd.

De ambtenaar-geneesheer heeft de conclusie van dit advies in de bestreden beslissing overgenomen en heeft de motieven ervan zodoende tot de zijne gemaakt. Ook in de bestreden beslissing zelf wordt geconcludeerd dat kennelijk niet blijkt dat beide voornoemde risico's zich in verzoeksters geval voordoen.

De bestreden beslissing is dan ook, in het licht van de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, afdoende gemotiveerd.

Uit het verdere betoog van de verzoekster blijkt dat zij de inhoudelijke beoordeling en de onderzoeksplicht van de ambtenaar-geneesheer viseert. Een dergelijke kritiek kan echter niet dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van enige bepaling van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is dan ook niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing en meer bepaald tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de aangevoerde schending van “de motiveringsplicht” verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De verzoekster voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu vergt het onderzoek van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht eveneens het nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van het KB van 17 mei 2007.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet)

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de stukken die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 10 december 2014 het volgende medisch advies uitbracht inzake de beoordeling van de door de verzoekster neergelegde medische stukken:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.11.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 18.08.2014 en de medische stukken dd. 19.08.2014, 01.08.2014 en 19.05.2014 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De bekommernis om haar zoon en de daarmee gepaard gaande angsten en onzekerheden zijn te beschouwen als een normale reactie die niet met medische medicatie moet worden aangepakt. De diverse manifestaties van artrose zijn eigen aan de leeftijd en het gebruik van pijnstillers hiervoor is niet essentieel noch helend. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

De verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een conclusie komt die tegenstrijdig is met die van haar behandelende arts omdat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekster medicijnen dient te nemen terwijl de ambtenaar-geneesheer stelt dat deze medicatie niet

nodig is. Volgens de verzoekster diende de ambtenaar-geneesheer daarom bijkomend advies in te winnen van een deskundige zodat artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 is geschonden. Verder stelt de verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte beperkt tot de gevallen dat een ziekte een actueel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Hierdoor zou artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Waar de verzoekster de medische analyse van de ambtenaar-geneesheer betwist en zij stelt dat deze analyse tegenstrijdig is met het feit dat de behandelende arts een behandeling heeft voorgeschreven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de medische evaluatie van de ambtenaar-geneesheer over te doen (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Daarnaast moet worden gesteld dat het advies van de ambtenaar-geneesheer is gebaseerd op een analyse van de verschillende medische stukken die voor de verzoekster werden voorgelegd en waarin een angststoornis en artrose worden beschreven. De ambtenaar-geneesheer evalueert de voorgelegde medische problematiek en stelt dat deze aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, dat de bekommernis voor haar zoon en de daarmee gepaard gaande angsten en onzekerheden zijn te beschouwen als een normale reactie die niet met medicatie moet worden aangepakt en dat de artrosemanifestaties eigen zijn aan de leeftijd en het gebruik van pijnstillers hiervoor niet essentieel noch helend is. Hieruit leidt de ambtenaar-geneesheer af dat er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Daarna besluit de ambtenaar-geneesheer dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzocht en heeft hij zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster lijkt voor te houden, niet beperkt tot het eerste toepassingsgeval.

Het vage en niet concreet onderbouwde betoog van de verzoekster, waarin zij in wezen louter aangeeft niet akkoord te gaan met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan dit advies deel uitmaakt, kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De verzoekster betwist op zich niet dat de angsten en onzekerheden een normale reactie zijn en dat de pijnstillers voor de artrose, die eigen is aan de leeftijd, niet essentieel noch helend zijn. Waar de verzoekster aangeeft dat de uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat zij medicatie moet nemen, dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geenszins ontkent dat de verzoekster wordt behandeld met medicatie, doch dat hij concreet toelicht waarom hij van oordeel is dat deze behandeling niet nodig resp. niet helend en niet essentieel is. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit medisch oordeel is gestoeld op een foutieve feitenvinding of dat zij de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet evenmin beperkt door de actuele risico's te onderzoeken. Zoals elk bestuur, dient ook de gemachtigde en bij uitbreiding de ambtenaar-geneesheer de aanvraag te beoordelen zoals deze voorligt op het moment dat het advies, uitgebracht conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, wordt uitgebracht. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever er nadrukkelijk op wijst dat de aanvrager alle recente inlichtingen moet overmaken over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of verblijf. Het is dan volledig in overeenstemming met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht of verzoeksters aandoeningen, actueel en dus op het ogenblik van zijn advies, een risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit.

3.6. De Raad merkt verder op dat de thans bestreden beslissing kadert in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig en recent gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. Hij kan zo nodig "de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies

inwinnen van deskundigen" doch is hiertoe niet verplicht (cf. RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)).

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *"indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene"* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen of dat beroep kan worden gedaan op deskundigen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht hiertoe worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007, dat bepaalt dat *"Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomst artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde disciplines (...) "*, zodat de verzoekster hiervan niet op dienstige wijze de schending kan aanvoeren. De keuze om beroep te doen op een deskundige behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten indien hij de mening is toegedaan dat deze volstaan om een onderbouwd advies te geven.

De verzoekster toont met haar vage beweringen en haar niet geconcretiseerde betoog echter niet aan dat het kennelijk onredelijk was om, gelet op de voorliggende medische elementen, geen beroep te doen op een deskundige of bijkomende inlichtingen in te winnen.

3.7. Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekster niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat *in casu* een kennelijk onredelijke beoordeling van de kwestieuze aanvraag zou zijn gemaakt, noch dat de verweerder een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 4 van het KB van 17 mei 2007, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE